

Interview met Norbert Schwaiger: de transparantie in de Raad, de media en de burgers (Brussel, 22 november 2006)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_norbert_schwaiger_de_transparantie_in_de_raad_de_media_en_de_burgers_brussel_22_november_2006-nl-85f6b3ec-7dc4-4937-942f-2ceacb48755c.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Norbert Schwaiger: de transparantie in de Raad, de media en de burgers (Brussel, 22 november 2006)

[Raquel Valls] Weten de mensen wel dat de Raad een van de voornaamste beslissingsbevoegde instanties is, of blijven de moeilijkheden bestaan, denkt u?

[Norbert Schwaiger] Hier moet wel enig onderscheid worden gemaakt. Voor de journalisten in Brussel is het altijd wel duidelijk geweest. Zoals ik al zei lag het probleem meer in de manier waarop de zaken werden voorgesteld. In ieder geval wisten die journalisten wel waar de beslissingen werden genomen. De journalisten in de hoofdsteden daarentegen hadden dat misschien wat minder goed door, al begrepen degenen die regelmatig langskwamen al heel snel dat de Raad en vooral de Europese Raad meestal het laatste woord hadden in de Gemeenschap. Nee, de moeilijkheid zit hem meer in de manier waarop de transparantie naar de burgers wordt uitgedragen en hoe die er vervolgens mee omgaan, op basis van wat ze ervan te zien krijgen, zeg maar. Daar doen zich de struikelblokken voor die ik al heb genoemd. De meeste informatie komt via de lidstaten bij de bevolking terecht. Het vervelende is dat het werk van de Raad daarbij soms een beetje naar de achtergrond verdwijnt en vooral de winst of de successen die het land in Brussel heeft geboekt in de kijker wordt geplaatst. In de verslaggeving wordt onvoldoende stilgestaan bij de gemeenschappelijke beslissing of gemeenschappelijke wetgeving zelf en te veel bij de gevolgen ervan voor het betreffende land. Zelfs beslissingen waar de landen in Brussel nog achter stonden worden met een wat zuur gezicht aan het thuisfront voorgelegd, omdat er dan vragen opduiken als “Dat legt toch alleen maar een extra last op de overheid en op de wetgeving? Nu moeten we onze manier van werken, onze regels en onze wetten nog meer gaan aanpassen.”

Er zal nog wel een behoorlijke tijd overheen gaan voor die kink uit de kabel is, mocht het überhaupt al zover komen. Intussen krijgt het transparantiebeleid langzaam maar zeker steeds meer gestalte. De documenten kunnen worden geraadpleegd, er zijn openbare zittingen van de Raad, de uitslagen van de stemmingen worden bekendgemaakt – voor zover er wordt gestemd, uiteraard, maar dat gebeurt op steeds meer domeinen –, en de verklaringen van met name de lidstaten, maar ook de Commissie worden in de verslagen opgenomen, zodat de eigenlijke beslissingen van enige nuances worden voorzien. Dat is allemaal openbaar. De lidstaten hebben niet alleen het recht om zulke verklaringen vast te laten leggen, maar ook om op die manier hun stem te laten horen.

De journalisten, lobbyisten en andere geïnteresseerden maken wel gebruik van al die informatie, maar niet, of althans niet genoeg om zich er een mening over te vormen, de burgers. Met uitzondering misschien van de studenten, en dan nog alleen de studenten die een opleiding in deze richting volgen. Het transparantiebeleid heeft ervoor gezorgd dat de deuren een heel eind zijn opengezet. Het probleem is alleen dat het grote publiek wegblijft. Dat is echter geen reden om het bijltje erbij neer te gooien. We moeten doorgaan op de ingeslagen weg. Als sommige onderdelen van de grondwet toch nog overeind blijven, komt de Raad ook vanzelf meer op de voorgrond te staan, of in ieder geval de leden ervan en zeker het voorzitterschap, dat mijns inziens overigens anders moet worden georganiseerd. Met 25, 27 of zelfs nog meer leden is de huidige zesmaandelijks roulering niet meer houdbaar.

Er is dus nog wel wat werk aan de winkel.

[Raquel Valls] Hebben de journalisten die in Brussel samenwerken met de persdienst van de Raad nog een rol te vervullen in de nationale media?

[Norbert Schwaiger] Ja, maar ze zitten met een dilemma. Journalisten beschikken vaak over veel meer informatie dan ze kunnen gebruiken omdat er geen ruimte voor is of omdat ze zich willen beperken tot wat de lezers, de luisteraars of de kijkers interesseert. De geschreven pers kan dieper op de beslissingen van de Raad ingaan en ze in het ruimere kader van de andere instellingen en zelfs de hele Gemeenschap plaatsen. Op de radio gaat dat al een stuk moeilijker, al kunnen sommige nieuwszenders nog aardig uit de voeten. Op televisie wordt het echter al haast een onhaalbare kaart. In de paar minuten die ervoor worden uitgetrokken is er slechts plaats voor de essentie, en die bestaat meestal uit de nationale belangen en de vraag hoe die

gediend zijn. Hoe kun je daar een mouw aan passen? Hier stuiten we immers op grenzen die in de huidige structuur haast onoverkomelijk zijn.

In sommige lidstaten lijkt het debat zich steeds meer toe te spitsen op de nationale problemen en is er steeds minder oog voor Europa als verlengstuk van wat in eigen land gebeurt.